

Drsná pravda o okupaci Afghánistánu - autentický rozhovor s MUDr. Obrtelem, náčelníkem polní nemocnice v Afghánistánu. PROČ OKAMŽITĚ VYSTOUPIT Z NATO

- CZ24 News | 2. září 2021

AFGHÁNISTÁN/USA: V roce 2002 byl MUDr. Marek Obrtel vyslán do operace ISAF v Afghánistánu jako velitel kontingentu a náčelník 11. polní nemocnice AČR a následně v roce 2003 do Kosova jako zdravotnický poradce velitele Mnohonárodnostní brigády Střed v Prištině.

Z amerického překladu Prohlášení pro bělehradský deník: „V Kosovu došlo ke genocidě proti Srbům, kterou vyvolal Západ. Z tohoto důvodu jsem naplněn smutkem, hořkostí a zklamáním, protože jsem byl součástí aparátu NATO. Také jsem byl svědkem toho, jak se z narkobaronů stali vážení úředníci takzvaného státu Kosovo a jak se z masových vrahů stali hrdinové.

1. S Afghánistánem máš osobní zkušenosti. Můžeš připomenout, kdy jsi tam pobýval a co jsi měl v náplni práce?

Poté, co jsem s týmem spolupracovníků připravil k vyslání do operace ISAF 6. polní nemocnici, stal jsem se následně velitelem kontingentu (všech jednotek vyslaných do příslušné operace naší armádou) a náčelníkem 11. polní nemocnice, kterou jsem si musel postavit a připravit zcela od začátku, protože již v té době v armádě chyběli vycvičení profesionálové ve všech druzích vojsk, které jsem v nemocnici potřeboval, zejména však zdravotníci. To se psaly roky 2002 a 2003, přičemž já jsem se svou 11. polní nemocnicí v Afghánistánu strávil přelom těchto dvou let, od podzimu 2002 do jara 2003. Hlavní náplní – operačním úkolem nemocnice – byla péče o vojáky koaličních uskupení na úrovni tzv. ROLE 3, tedy nejvyšší stupeň poskytované zdravotnické péče na bojišti, ale zároveň také humanitární péče zaměřená na místní obyvatelstvo v rámci operačního prostoru ISAF.

2. Pokud si dobře pamatuji, byl jsi tam spíš zpočátku po americké intervenci, jak na Tebe působili běžní obyvatelé?

Naše mise měla, jak už jsem řekl, významný úkol v humanitární oblasti směrem k obyvatelstvu. Domnívám se, že tento úkol byl naší zdravotnickou etapou čestně a beze zbytku splněn. Také jistě proto byly vztahy mezi místním obyvatelstvem a nemocnicí velmi dobré. Místní autority, domnívám se, na schopnosti ovlivnit průběh zdravotnické péče směrem k lidem, také slušně profitovaly, takže jsme požívali i jisté ochrany z jejich strany. Afghánští obyvatelé jsou neuvěřitelně chudí, prostí a negramotní, byli poměrně vděční za pomoc, kterou jsme jim poskytli, ale samozřejmě ne všichni a ne pořád stejně. Afghánci jsou také neuvěřitelně hrdí, poslušní směrem ke svým kmenovým náčelníkům a velmi těžko snášejí jakoukoliv nadvládu cizích mocností. A v tomto směru jsme byli, pomoc nepomoc, obyčejnými okupanty jejich země, vnucujícími jim pravidla života, o která absolutně nestojí, snad jen pouhá hrstka z nich. Proto bylo například ostřelování bojových základů mise ISAF, ale zejména také „Enduring Freedom“ (název této operace se jejím provedením tedy naprosto

neopodstatnil), na denním pořádku. A v průběhu let okupace se tato nenávist vůči koaličním vojskům jen prohlubovala a přibývalo i mrtvých a raněných.

3. Dalo se už tehdy odhadovat, že podpora Talibanu bude i za nových podmínek mezi obyvatelstvem dlouhodobá?

Podpora Tálibanu se dá vypočítávat dvojí. Jedna ta jaksi „přirozená“, kterou vyjadřují jakémukoliv podobnému hnutí všichni islámští fundamentalisté a příznivci politického islámu a ta je nezlomná a velmi tvrdá a radikální. Tu jsme pocítovali v době mise v Afghánistánu také formou různých útoků a atentátů jak na vojáky, tak na místní samosprávy, které s koaličními vojsky spolupracovaly (útoky tzv. na vlastní byly v té době snad i častější, než na samotné okupační síly).

Druhou formou podpory je ta vynucená, způsobená strachem, strachem ze samotných represí ze strany vůdců Tálibanu, ale také strachem z božího trestu, z hněvu Alláha, který nestrpí jakoukoliv spolupráci s bezvěrci, natož proti vůli samotných islámských vůdců. Odhadovat se to tedy jistě dalo.

4. NATO vydrželo v Afghánistánu dlouhých dvacet let. Jaké jsou podle Tebe důvody rozhodnutí o ukončení této „mise“?

Zcela jistě finanční, protože mise stála americkou administrativu neuvěřitelných více než 800 miliard dolarů, což přiznává Pentagon, berme to tedy jako náklady přímé, odhady uvádějí, že skutečné náklady na celé toto dobrodružství byly více než dvojnásobné. Většinu těchto peněz však inkasovaly vojensko-průmyslové komplexy, které by jistě válčily klidně dál. Pak jsou tu však další důvody.

Celá okupační anabáze stála životy přibližně čtvrt milionu lidí. Z toho necelé tři tisíce amerických vojáků a více než 20 000 jich bylo zraněno. Posttraumatická stresová porucha (to není jen stav po prodělaném zranění, ale stav vzniklý i po samotném prožitku – psychotraumatu – takové mise, jako byla ta afghánská) zabije podle některých pramenů až několik tisíc válečných veteránů v USA ročně. Celá tato mise z pohledu amerického občana nic nedokázala, snad jen enormní nárůst produkce drog na okupovaném území a jejich transport do USA, ale i Západní Evropy. Ukázala se naprosto nesmyslnou v kontrastu s výše uvedeným. Veřejné mínění je již neudržitelné. Je třeba najít si „jinou válku“, vysvětlit lidem její nezbytnost a napojit se znovu na veřejné penězovody. Pro zajímavost, i Česká republika utrácela v Afghánistánu více než miliardu ročně.

5. Dlouhodobým úkolem NATO byl mimo jiné výcvik a vybudování místní armády. Až na jeden prakticky všechny armádní sbory nyní vyklidily své pozice bez boje. Čím si vysvětlit naprostý kolaps dobře vyzbrojené a údajně skvěle vycvičené armády?

Tuto otázku lze mimo jiné vysvětlit i tím, o čem jsem hovořil na téma „podpory Tálibanu“. Jakmile cvičitelé a takzvaní spojenci ukážou Afgháncům záda, je po loajalitě, demokracii, odvaze i motivaci. Národ se podřídí Tálibanu a kmenovým náčelníkům. Afghánská armáda a policie nikoho nezajímá. Nikdo nechce zemřít proto, že podporuje složky, které zde vybudovali okupanti proti vůli vládnoucí vrstvy. Afghánští vojáci a policisté se stanou vyhnanci ve své zemi a čeká je trpký osud.

Jsou zde však také jiné důvody. Ozbrojené složky byly zpočátku placeny Američany. Po rozhodnutí o

odchodu amerických sil a spojeneckých sil NATO se peníze měly dostávat k vojákům a policistům cestou afghánské vlády. Jak už ale bývá v těchto končinách zvykem (bylo tomu tak vždy i s jakoukoliv humanitární pomocí), finance se k samotným vojákům a policistům nedostávaly. Podle oficiálních zdrojů jim začala chybět i munice a dokonce jídlo. Takový voják opravdu neoplývá příliš velkou bojovou morálkou, zvláště když má bojovat v podstatě v občanské válce !

6. Za dvacet let stálo americké dobrodružství obrovské množství životů mezi afghánskými civilisty, ale i mezi našimi vojáky. Mělo to vůbec nějaký smysl? Může se politická reprezentace podívat pozůstalým po našich vojácích zpřímá do očí?

Ano, jak už jsem zčásti řekl, uvádí se oficiálně okolo 250 000 lidských životů. K tomu je nutno připočítat také zmiňované nepřímé oběti mezi veterány po celém světě. Z onoho čtvrt milionu obětí je dle jistých dostupných statistik přes 70 tisíc zabitých afghánských a pákistánských civilistů, asi 70 tisíc zabitých afghánských vojáků a policistů, asi 2500 zabitých amerických vojáků, přes 21 tisíc amerických vojáků bylo zraněno, 3800 zabitých privátních kontraktorů, skoro 1200 zabitých vojáků dalších zemí NATO, z toho také 14 českých! Necelých šest stovek zabitých humanitárních pracovníků a hodně přes sto zabitých novinářů.

Před třemi lety jsem v pořadu „Máte slovo...“ Michaely Jílkové vpadl do řeči jednomu řečníku protistrany, který začal něco ve smyslu: „Kdyby se naše země nezapojila do afghánského konfliktu.....“, a já jsem na to reagoval: „Tak váš syn mohl žít...“, na adresu matky zabitého vojáka, kterou tam pozvali. Strhla se obrovská bouře. Jak si to můžete dovolit, říct matce vojáka, který padl v Afghánistánu, něco takového.... Odpověděl jsem si (bohužel už ne na kameru, protože to už nešlo), že právě já si to dovolit můžu. Byl jsem ve stejné situaci jako onen voják.

Sloužil jsem stejně nesmyslným a zločinným zájmům korporátních fašistů pod pláštěm lidských práv, svobody a demokracie, jako on. Jen jsem měl více štěstí. Kdybych ho neměl, asi by moje máma oplakávala moji smrt a kladla by si stejnou otázku jako máma zemřelého vojáka, jestli moje smrt měla nějaký smysl. A krutá odpověď zní..... NE, smrt žádného vojáka, který zemře pro cizí zájmy v cizí zemi, jako okupant ve službách korporátních fašistů smysl nemá. Kdyby měl tento voják ženu a čtyři děti a dokázal je správně vychovat, bylo by to mnohem lepší využití mladého života. Hloupé kecy politiků o tom, jak se u Kábulu bojuje za Prahu tady neobstojí a na jejich místě bych se pozůstalým do očí nedíval.

7. Po odchodu sovětských vojsk vydržela Nadžibulláhova vláda ještě tři roky. Předpokládal jsi tak rychlý totální kolaps současné loutkové vlády?

Nepředpokládal. Já jsem to věděl, protože jsem si Afghánistán odžil. A taky jsem to několikrát nahlas a do různých médií řekl a opět jsem za to byl pranýřován a ostouzen jako nějaký zrádce západních hodnot a falešný prorok. Tvrdil jsem doslova a do písmene, že s odchodem posledního vojáka koalice dojde na opětovnou vládu radikálních islamistů, ať už kterékoliv její frakce. Spletl jsem se tedy vlastně. Došlo k tomu ještě dříve. Zmiňovaný Nadžibulláh nakonec vykastrován a usmýkán za nákladákem Táliby visel na jednom z „kandelábrů“ kábulského (nefungujícího) osvětlení (dokonce jsem i viděl na kterém) a současné představitele stávajícího prozápadního režimu čeká totéž. Proto

ten masový úprk a panika na letišti v Kábulu. Ani tohle ten prohnílý západní korporátní fašismus nezvládl.....a nebo mu na těch lidech vůbec nezáleží, stejně jako na nás.

8. Zdá se, že se kolo dějin vrací o dvacet let zpět. Je podle Tebe nějaký rozdíl mezi Talibanem let 1996-2001 a tím současným?

Rozdíl tady určitě bude. Táliby (včetně Sauda Ussámy-bin-Ládina) si vychovala CIA. Ta si je taky vyzbrojila a z velké části ve výcvikových táborech vycvičila, samozřejmě proti Sovětům. Pak si žili svým životem, až se odehrála komedie s 11. zářím 2001 a vším, co mělo a muselo následovat a spojenci se stali nepřáteli. Alespoň na oko a nebo nechtěli poslouchat? Nevím. Každopádně mělo být v rámci vojenských operací prvoplánově napadeno a zničeno sedm zemí na Blízkém a Středním Východě. Afghánistán nechyběl. Dnešní Tálibán je sebevědomější (vždyť má na svém kontě nejen výhru v boji proti Sovětům, ale nyní po dvaceti letech také výhru v boji proti největší armádě světa a celému NATO, kdy jen armáda Spojených států čerpá rozpočet 720 miliard dolarů ročně). Je ale také více poučen z nezdarů i z konečných úspěchů. Ví dnes zcela jednoznačně s čím může počítat. O tom jsme mluvili v předchozích bodech. A nyní, díky drtivé porážce afghánské armády a policie bude také vcelku dobře vyzbrojen, protože veškerá výzbroj, technika a materiál padla do jejich rukou. Proklamace vůdců Tálibánu o konečném vítězství islámu na celém světě a nastolení práva Šarija jsou toho všeho důkazem. A jakkoliv to zní nadneseně, nelze tato slova brát na lehkou váhu, protože skutečná síla, soudržnost a akceschopnost Aliance (NATO) se zde jasně projevila. Toto je skutečný výsledek celé afghánské vojenské anabáze, která stála statisíce životů.

9. Jsou náznaky, že Čína, Pákistán, Írán a možná i Rusko hodlají navázat s novou vládou Talibanu kontakty a spolupráci. Je tohle správná cesta nebo naopak Západem propagovaná izolace?

Já osobně jsem zastáncem toho, že žádné mezinárodní společenství se nemá právo vměšovat do vnitřních záležitostí jednotlivých států na světě, pokud o to prokazatelně lid onoho státu prostřednictvím své vlády nepožádá z nějakého důvodu hodného zvláštního zřetele. V žádném případě nelze státům, jako je Afghánistán, ale i třeba Pákistán, Írán, Irák nebo Lybie, natož Sýrie, vnucovat západní styl života, západní hodnoty, vyvázet demokracii a řešit svobodu a nezávislost v cizích zemích. Navíc když západní pseudohodnoty a naprosto sebevražedný styl života ničí západní civilizaci v přímém přenosu. Pokud máme zájem na korektní spolupráci s tím či oním státem, je třeba vytvářet oboustranně výhodnou zahraniční politiku v rámci korektní spolupráce. Pokud se Afghánistán vrátí ke svému tradičnímu uspořádání a ve státě zavládne nějaký systém, je jistě mnohem efektivnější a z hlediska bezpečnosti i logičtější s ním spolupracovat a rozvíjet nějaké vztahy, ať už obchodní nebo mezinárodně-politické na úrovni smluv a dohod. Takzvaná izolace, kterou by hájil západ jistě nepovede například k přerušení toku narkotik z afghánských polí v Herátu balkánskou cestou přes Kosovo do Evropy a USA....

10. Lze tvrdit, že Kábul se stal druhým americkým Saigonom a bude to mít podle Tebe vliv na agresivní intervenční politiku USA, resp. NATO?

Kábul se stal žel Bohu již několikátým americkým Saigonom, protože americká armáda vedená globálními fašistickými korporacemi vojensko-průmyslových komplexů „deep state“ od problematického účelového vítězství ve 2. světové válce žádnou další válku nevyhrála. Není to však

neschopností jejich vojáků nebo velitelů, je to tím, že tyto války se vedou jen a pouze pro peníze, je jedno kde, je jedno s kým, důvod a obhajoba se vždycky najde, hlavně musejí dlouho trvat a přinést kýžené zisky do kasiček těch, kteří válku „objednali“. Po počátečním nadšení „boje za demokracii, lidská práva, svobodu a nezávislost“, proti terorismu, na obranu své země na druhé straně zeměkoule, vždycky přijde rozlada, vyčerpání, naprostá ztráta motivace a pocit zmaru z naprosté zbytečnosti a nesmyslnosti celé války a to rozhodně na bojové morálce nepřidá... Nakonec nezbyvá, než danou lokalitu opustit, neřku-li z ní utéct jako zpráskaní psi a další „Saigon je na světě“. Z tohoto pohledu je na tom protivník vždy lépe. Bojuje totiž za vlastní zem, proti nepříteli a okupantovi, a v tom je rozdíl. Agresivní intervenční politika USA – rozumějme globalistického korporátně-fašistického deep state bude trvat do té doby, dokud budou jeho představitelé u moci. A aby byli, proto musel být například zpáchán kolosální podvod v dějinách s volebním vítězstvím nebohého Joea Bidena proti Donaldu Trumpovi.

11. Jsi dlouhodobým propagátorem vystoupení naší země z NATO. Je na to teď pravý čas a bylo by to vůbec reálné?

Obávám se, že včera bylo pozdě. Okamžikem, kdy jsme se jako 14 dnů stará členská země NATO snížili k agresí vůči bratrskému srbskému národu bez mandátu Rady bezpečnosti OSN, bez vyhlášení války a dopustili jsme vraždění malých dětí ve školkách, bombardování vlaků, nemocnic, hotelů a škol „humanitárními chirurgicky přesnými bombami“ z letadel USA a spojenců, stali jsme se jako země mezinárodními zločinci v mezinárodní zločinecké organizaci zvané Severoatlantická aliance a od té doby máme jako země na rukou krev statisíců dalších obětí krvelačného řádění globálních elit.

Propásli jsme „šanci“ vystoupit bez udání důvodu a jakýchkoliv sankcí k datu vypršení smlouvy, trávající 20 let od vstupu, což byla obrovská chyba a další důkaz naprostého vazalství naší země a jejich politických nohsledů v roli představitelů státu.

Nyní máme další šanci, protože NATO prokázalo porážkou v Afghánistánu mimo jiné svou naprostou neschopnost, proč v něm tedy setrvávat?